

Иде отъ Търново. Тя е толкова слаба, душата ѝ е до зжбитѣ.

— Рискувано е. Той трѣбва да бжде спокоенъ. Нали видѣ, само писмото ѝ му причини нервно сътрѣсение... Да го види, но не поемамъ никаква отговорностъ, така ѝ кажете. Не ги оставяйте сами. Бждете при тѣхъ.

Подъ гнета на неговитѣ думи, азъ заведохъ гостенката въ стаята на болния. Той се бѣше обърналъ къмъ стената.

— Мили ми, Тихоле . . . добро утро . . . дай миржката си . . . — тихо каза тя и седна до леглото му. Той чу гласа ѝ и се обърна, като се мжчеше да премахне одеялото отъ очитѣ си. Неговата парализирана страна не се виждаше и тя видѣ само здравото око, което съ тревога се впи въ нея.

— Милата ми . . . — изфѣfli той и подаде здравата си ржка. Тя се наведе да го цѣлуне и като срѣщна неговата разкривена уста и видѣ изблѣщеното му око, извика и падна въ безсъзнание. Тя не очакваше да види такова ужасно лице. Тя познаваше само неговата мила усмивка и вѣчно смѣящитѣ му се очи. Тази маска препълнена съ оскръбление къмъ самия животъ, за нея бѣше неизпитванъ ужасъ, отъ който душата се вледенява и кръвта застива, съсирва се въ жилитѣ.

Безжизнена тя биде пренесена въ операционната, за да бжде свѣстена отъ притеклия се лѣкаръ, а азъ останахъ до него. Той почувствува съ ужасъ случилото се и почна да се гърчи отъ нервни припадъци и отъ неговата уста заизлизаха не човѣшки викове, отъ които затрепера цѣлата болница . . . Болнитѣ се събраха около вратата и се интересуваха отъ тия викове. Съ голѣма мжка санитаритѣ можаха да ги отпратятъ на двора, или по стайтѣ имъ.

— Приятелю, мили мой . . . успокой се . . . нищо не се е случило на твоята жена. Тя ще си почине и пакъ ще дойде при тебъ . . . Тя отдавна не те е виждала и сега отведнажъ . . . нали знаешъ, че радостта не винаги е радостъ безъ сълзи — говорѣхъ му азъ и се мжчехъ да внесе успокоение въ неговата душа. Ржцетѣ ми се обвиваха около тѣлото му, устнитѣ изпиваха сълзитѣ